

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 11 stycznia 2017 r.

Poz. 201

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PNIK-I.4131.308.2016 WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 27 grudnia 2016 r.

Rada Gminy Piątek

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, z późn. zm.)

stwierdzam nieważność:

uchwały Nr XXI/118/16 Rady Gminy Piątek z dnia 16 listopada 2016 r. w sprawie wprowadzenia „Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Piątek”, w części obejmującej:
- § 2 pkt 2, 3, 5, 7, 8, 9 i 11; § 4 ust. 1, 2 i 3; § 5 ust. 4; § 7 ust. 4, 5, 6; § 9; § 10; § 13 ust. 1, 2, 3, 4 i 5; § 14 ust. 2 i 3; § 16; § 17; § 18; § 23 ust. 4, 5, 6 i 7; § 24; § 25; § 27; § 29; § 31; § 34 i § 44.

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XXI/118/16 z dnia 16 listopada 2016 roku Rada Gminy Piątek uchwaliła Regulamin dostarczania wody i odprowadzania ścieków, stanowiący załącznik do tej uchwały. Przedmiotowa uchwała podjęta została na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2015 r. poz. 139, z późn. zm.).

Uchwała została doręczona organowi nadzoru w dniu 28 listopada 2016 r. W toku kontroli legalności określonej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego uchwały, organ nadzoru stwierdził, że narusza ona obowiązujące przepisy prawa i przedstawił swoje zastrzeżenia w zawiadomieniu z dnia 13 grudnia 2016 r.

Przewodnicząca Rady Gminy Piątek w piśmie z dnia 20 grudnia 2016 r. nie podzieliła stanowiska przedstawionego w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 2 ww. ustawy regulamin powinien określać prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo–kanalizacyjnego oraz odbiorców usług, w tym:

- 1) minimalny poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w zakresie dostarczania wody i odprowadzania ścieków;
- 2) szczegółowe warunki i tryb zawierania umów z odbiorcami usług;
- 3) sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalane w taryfach;
- 4) warunki przyłączenia do sieci;
- 5) techniczne warunki określające możliwości dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych;
- 6) sposób dokonywania odbioru przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne wykonanego przyłącza;
- 7) sposób postępowania w przypadku niedotrzymania ciągłości usług i odpowiednich parametrów dostarczanej wody i wprowadzanych do sieci kanalizacyjnej ścieków;

- 8) standardy obsługi odbiorców usług, a w szczególności sposoby załatwiania reklamacji oraz wymiany informacji dotyczących w szczególności zakłóceń w dostawie wody i odprowadzaniu ścieków;
- 9) warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.

Podjęcie uchwały na podstawie przepisu art. 19 ust. 1 ustawy zobowiązuje radę gminy z jednej strony do wyczerpania wszystkich wskazanych w art. 19 ust. 2 elementów, a z drugiej, czyni niedopuszczalnym zamieszczanie w niej sformułowań nie znajdujących uzasadnienia w upoważnieniu ustawowym.

W ocenie organu nadzoru, przyjęty przez Radę Gminy Piątek Regulamin narusza prawo poprzez wprowadzanie bez upoważnienia ustawowego nowych pojęć oraz nieuprawnioną modyfikację definicji pojęć ustawowych, wprowadzenie zapisów przekraczających zakres upoważnienia ustawowego oraz modyfikację uregulowań ustawy upoważniającej i przepisów innych aktów normatywnych.

W § 2 pkt 2, 3, 5, 7, 8, 9, 11 Regulaminu organ gminy w sposób nieuprawniony stworzył własne definicje następujących pojęć: „odbiorca”, „dostawca”, „wodomierz”, „wodomierz dodatkowy”, „wodomierz własny”, „zestaw wodomierzowy”, „okres obrachunkowy”. Zdaniem organu nadzoru jest to niedopuszczalne ze względu na to, że art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2015 r. poz. 139, z późn. zm.) nie daje upoważnienia do regulowania definicji pojęć używanych w regulaminie. Stosownie zaś do § 149 załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” w akcie normatywnym niższym rangą niż ustawa bez upoważnienia ustawowego nie formułuje się definicji ustalających znaczenia określeń ustawowych, w szczególności w akcie wykonawczym nie formułuje się definicji, które ustalałyby znaczenia określeń zawartych w ustawie upoważniającej.

W § 4 ust. 1, 2 i 3 uchwały Rada w sposób nieuprawniony określiła jakie zapisy może zawierać umowa zawarta pomiędzy przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcami. Ustawodawca w treści art. 6 ust. 3 ustawy określił jakie elementy winny się znaleźć w cywilnoprawnej pisemnej umowie o dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków, zawartej między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług. Wśród tych wymogów winna się znaleźć (między innymi) ilość i jakość świadczonych usług wodociągowych lub kanalizacyjnych oraz warunki ich świadczenia. Wobec tego posłużenie się w § 4 ust. 2 i 3 kontrolowanej uchwały pojęciami „może ustalać”, „może zaniechać” modyfikuje w sposób nieuprawniony i niezgodny z wolą ustawodawcy określenie ustawowe.

Z kolei w § 5 ust. 4 Regulaminu uregulowane zostały przypadki, w których dostawca ma prawo odciąć dostawę wody. Powyższa regulacja nie może stanowić materii regulaminu, bowiem kwestie te wynikają wprost z treści art. 8 ust. 1 ustawy. Rada nie ma prawa powielać i modyfikować uregulowań ustawy upoważniającej i przepisów innych aktów normatywnych. Naczelnny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 października 1999 r. (sygn. akt II SA/Wr 1179/90, OSS 2000/1/17) uznał, że "uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało zawarte w obowiązującej ustawie. Taka uchwała, jako istotnie naruszająca prawo, jest nieważna".

Zapisy § 7 ust. 4, 5, 6 Regulaminu dotyczące pokrywania kosztów uszkodzeń zestawu wodomierzowego naruszają w sposób istotny art. 5 ust. 2 ustawy. Nakładając na odbiorcę usług obowiązek pokrywania kosztów uszkodzeń zestawu wodomierzowego, które wynikły z winy odbiorcy rada - bez upoważnienia ustawowego - ukształtowała odpowiedzialność stron umowy za zdarzenia wynikłe podczas jej obowiązywania. Trzeba też mieć na względzie, że wobec kategorię brzmienia art. 5 ust. 1 omawianej ustawy przedsiębiorstwo ma obowiązek zapewnienia zdolności będących w jego posiadaniu urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych, niezależnie od tego z czyjej winy powstało ich uszkodzenie. W przypadku awarii tych urządzeń - nawet z winy odbiorcy - odpowiedzialność nie może więc być przeniesiona na odbiorcę usług, a do tego w istocie zmierza zapis uchwały. Ponadto, zapisy te stanowią nieuprawnioną modyfikację art. 5 ust. 2 ustawy, gdyż Rada ograniczyła przedsiębiorstwu możliwość przejęcia, na podstawie umowy zawartej z odbiorcą usług, odpowiedzialności za funkcjonowanie przyłączy będących w posiadaniu odbiorcy. Możliwość taką przewiduje zaś art. 5 ust. 2 ustawy. Nałożenie na odbiorcę usług obowiązku usunięcia awarii przyłącza będącego w jego

posiadaniu, narusza również art. 6 ust. 3 pkt 3a i art. 7 ust. 6 ustawy. Przepisy te stanowią, że kwestię warunków usuwania awarii powinna regulować umowa, której konieczny zakres wyznacza przepis ustawowy (art. 6 ust. 3) i do której to umowy odsyła art. 7 ust. 6. W pkt 3a przywołanego przepisu ustawodawca zastrzegł zaś, że umowa ta w szczególności zawierać musi postanowienia dotyczące warunków usuwania awarii przyłączy wodociągowych lub kanalizacyjnych będących w posiadaniu odbiorcy usług. Wobec przedstawionych regulacji podnieść zatem należy, że narusza prawo nie tylko akt prawa miejscowego, który wykracza poza upoważnienie zawarte w delegacji ustawowej, ale również taki, który zawiera ustalenia w kwestiach ustawowo przekazanych do regulacji umownej (por. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 15 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Wr 745/06).

Zapisy § 9 stanowią nieuprawnione określenie w uchwale elementów, jakie powinna zawierać umowa zawarta pomiędzy dostawcą a odbiorcami. Elementy umowy określone zostały w art. 6 ustawy. Rada gminy nie posiada kompetencji do ustalania innych, niż to wskazuje sama ustawa, elementów umowy (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 425/13).

Podobnie treść § 10 stanowi nieuprawnione określenie w uchwale terminów, na jakie zawierana jest umowa. Kwestie te powinna regulować umowa, a nie regulamin (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 425/13).

Treść § 13 ust. 1, 2 i 3 Regulaminu stanowi nieuprawnione powtarzanie zapisów ustawy lub ich modyfikację, bowiem kwestie te zostały uregulowane w art. 6 ust. 1, 2 i 4 ustawy. Zgodnie zaś z utrwaloną linią orzeczniczą sądów administracyjnych, za niedopuszczalne uznaje się powtórzenie regulacji ustawowych bądź ich modyfikację przez przepisy prawa miejscowego (por. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2003 r., sygn. II SA/Ka 1831/02; wyrok NSA z dnia 19 sierpnia 2002 r., sygn. akt II SA/Ka 508/02).

Z kolei zapis § 13 ust. 4 uchwały na mocy którego wprowadzono wymóg, że osoba korzystająca z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, aby zawrzeć umowę musi uprawdopodobnić fakt korzystania z tej nieruchomości, stanowi przekroczenie delegacji ustawowej. Zgodnie z art. 6 ust. 4 ustawy umowa taka może być zawarta z osobą, która posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, do której ma być dostarczana woda lub z której mają być odprowadzane ścieki, albo z osobą, która korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Wobec powyższego ustawodawca nie zastrzega konieczności wykazania szczególnego uzasadnienia do wniosku o zawarcie umowy wobec osoby, która korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Przepis ten nie zawiera dodatkowych warunków, od których zawarcie umowy jest uzależnione (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. II SA/Łd 212/16).

Również § 13 ust. 5 Regulaminu stanowiący, że wzór wniosku o zawarcie umowy określa przedsiębiorstwo, przekracza delegację ustawową. W ocenie organu nadzoru brak jest podstaw prawnych do przekazania przedsiębiorstwu określenia wzoru wniosku o przyłączenie do sieci. Subdelegacja przez radę gminy na przedsiębiorstwo kompetencji do określenia wzoru wniosku o przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, jeżeli wyraźne upoważnienie do takiego działania nie wynika z ustawy, jest niedopuszczalna (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 11 października 2010 r., sygn. akt II SA/Go 511/10 oraz wyrok WSA w Gliwicach z dnia 3 czerwca 2013 r., sygn. akt II SA/Gl 150/13).

W § 14 ust. 2 Rada wprowadzając dodatkowe wymogi jakie winny być spełnione przy zawieraniu umów o dostarczenie wody lub odprowadzanie ścieków z osobami korzystającymi z lokali w budynkach wielolokalowych, przekroczyła delegację ustawową, gdyż ustawodawca nie nałożył wymogu, aby taki wniosek zawierał określenie osób korzystających z lokali, w tym określenie tytułu prawnego do zajmowanego lokalu wraz ze zgodą takiej osoby na zawarcie umowy, potwierdzoną własnoręcznym podpisem oraz nie nałożył na wnioskodawcę konieczności złożenia oświadczenia o poinformowaniu osób korzystających z lokali o zasadach rozliczania różnic oraz o obowiązku ponoszenia na rzecz przedsiębiorstwa dodatkowych opłat wynikających z taryf. Ponadto żaden przepis ustawy nie nakłada obowiązku załączania do powyższego wniosku schematu wewnętrznej instalacji wodociągowej w budynku wielolokalowym za wodomierzem głównym (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. II SA/Łd 212/16).

Podobnie jak w przypadku § 13 ust. 5, również zapis § 14 ust. 3 Regulaminu przekracza delegację ustawową, z uwagi na brak podstaw prawnych do przekazania przedsiębiorstwu określenia wzoru wniosku o zawarcie umowy.

W § 16 ust. 1 Rada dopuściła możliwość rozwiązania umowy przez każdą ze stron, z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków określają m. in. zasady ochrony interesów odbiorców usług. Zaprzeczeniem tych zasad byłaby możliwość rozwiązania przez przedsiębiorstwo zawartej umowy z jakichkolwiek przyczyn. Dlatego zasada swobody zawierania umów wyrażona w art. 353 k.c. ("strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego") została ograniczona przepisami prawa publicznego. Skoro ustawa nakazuje chronić interesy odbiorców i nakłada na przedsiębiorstwo obowiązek przyłączania do sieci oraz obowiązek zawierania umów, to wprowadzenie do regulaminu nieograniczonego prawa rozwiązania umowy przez przedsiębiorstwo narusza powyższe systemowe regulacje ustawy (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 425/13).

Z przekroczeniem delegacji ustawowej zostały zamieszczone w Regulaminie zapisy § 16 ust. 2, § 17 oraz § 18 dotyczące rozwiązania oraz wygaśnięcia umowy zostały wprowadzone z przekroczeniem delegacji ustawowej. W przepisach tych sformułowano zasady rozwiązywania umów o świadczenie usług oraz przesłanki wygaśnięcia tych umów. Rada gminy uchwalając przedmiotową uchwałę nie była władna do unormowania tych kwestii w ramach aktu prawa miejscowego, brak bowiem w art. 19 ust. 2 stosownego upoważnienia. Zamiarem ustawodawcy było pozostawienie tych kwestii do rozstrzygnięcia w umowach zawieranych przez strony, a więc w ramach czynności o charakterze cywilnoprawnym. Źródłem praw i obowiązków stron powinna być przede wszystkim umowa, a regulamin winien określać jedynie te kwestie, które zostały wskazane w art. 19 ustawy (tak WSA w Łodzi w wyroku z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Łd 212/16).

W § 23 ust. 4, 5, 6 i 7 Regulaminu Rada wprowadziła zapisy dotyczące terminu zapłaty za fakturę, ustalenia dnia dokonania zapłaty oraz naliczania odsetek za opóźnienie. Z woli ustawodawcy, wyrażonej w art. 6 ust. 1 ustawy dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków odbywa się na podstawie umowy, zawartej między przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym a odbiorcą usług, w ust. 3 art. 6 ustawy zobowiązano strony do określenia w umowie m.in. sposobu i terminów wzajemnych rozliczeń, okresu obowiązywania umowy oraz odpowiedzialności stron za niedotrzymanie warunków umowy w tym warunków wypowiedzenia. Brak jest zatem podstawy prawnej do regulowania w drodze aktu prawa miejscowego kwestii dotyczącej sposobu i terminu wzajemnych rozliczeń stron. Tego rodzaju materia jako uregulowana ustawowo bądź z mocy tejże ustawy - w umowie - nie wchodzi w zakres regulaminu, wynikający z art. 19 ust. 2 pkt 2 i 3 powyższej ustawy (szczegółowe warunki i tryb zawierania umów oraz sposób rozliczeń w oparciu o ceny i stawki opłat ustalone w taryfach). To upoważnienie ustawowe oznacza obowiązek uregulowania w regulaminie kwestii innych, niż określone w art. 6 ustawy (tak WSA w Łodzi w wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt II SA/Łd 379/16).

Zapis § 24 Regulaminu w nieuprawniony sposób modyfikuje zapisy zawarte w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2002 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. z 2002 r., Nr 26, poz. 257). W myśl § 18 ust. 1 ww. rozporządzenia w przypadku niesprawności wodomierza głównego, jeżeli umowa nie stanowi inaczej, ilość pobranej wody ustala się na podstawie średniego zużycia wody w okresie 3 miesięcy przed stwierdzeniem niesprawności wodomierza, a gdy nie jest to możliwe - na podstawie średniego zużycia wody w analogicznym okresie roku ubiegłego lub iloczynu średniomiesięcznego zużycia wody w roku ubiegłym i liczby miesięcy nieprawidłowego działania wodomierza. Powołany przepis rozporządzenia ustanawia zasadę, co do sposobu rozliczeń za pobraną wodę w przypadku niesprawności wodomierza głównego (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 425/13).

W § 25 badanej uchwały Rada wprowadziła obowiązki, które wynikają z art. 27 ustawy. Rada nie ma prawa powielać i modyfikować uregulowań ustawy upoważniającej i przepisów innych aktów normatywnych. W myśl art. 27 ust. 4 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, ilość odprowadzanych ścieków ustala się na podstawie wskazań urządzeń

pomiarowych. Jednak w razie braku urządzeń pomiarowych ilość odprowadzanych ścieków ustala się na podstawie umowy, o której mowa w art. 6 ust. 1, jako równą ilości wody pobranej lub określonej w umowie. W tym samym przepisie ustawodawca przewidział też możliwość obciążenia odbiorcę usług obowiązkiem zainstalowania na jego koszt dodatkowego wodomierza, ale tylko dla ustalenia ilości wody bezpowrotnie zużytej (art. 27 ust. 6). Powyższe oznacza, że nałożenie w podstawowym akcie wykonawczym obowiązku zainstalowania na własny koszt wodomierza w innym celu niż określony w art. 27 ust. 6 ustawy, przy braku wyraźnego w tej mierze upoważnienia w art. 19 ust. 2 ustawy, stanowi istotne naruszenie art. 27 ust. 6 i przekroczenie zakresu upoważnienia ustawowego. Również uregulowanie stanowiące, że ilość odprowadzanych ścieków ustala się na podstawie wskazań urządzeń pomiarowych, a w przypadku ich braku jako równą ilości pobranej wody, stanowi istotne naruszenie art. 27 ust. 5 ustawy, bowiem eliminuje z tego przepisu słowa: "lub określonej w umowie". Zmodyfikowanie przepisu ustawowego przez akt wykonawczy niższego rzędu możliwe jest tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego, a takiego upoważnienia w ustawie nie ma (wyrok NSA w Warszawie z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt II OSK 1470/13).

W § 27 badanej uchwały Rada wprowadziła obowiązki, które albo wynikają z art. 15 ust. 2 ustawy (§ 27 ust. 1 i 2 Regulaminu) albo wykraczają poza upoważnienie ustawowe (§ 27 ust. 3 Regulaminu). Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 ustawy, osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci zapewnia realizację przyłączy do tych sieci na własny koszt. Skoro koszt budowy, jak i sposób sfinansowania tejże budowy stanowi wyłączny obowiązek odbiorcy usług, to brak jest podstaw do wprowadzenia w uchwale zapisu, zgodnie z którym umowa może przewidywać, że przyłączy wodociągowe i/lub kanalizacyjne może pozostawać własnością innego podmiotu niż odbiorca usług.

Postanowienia § 29 ust. 1 Regulaminu, wskazujące dokumenty jakie winny zostać załączone do wniosku o przyłączenie do sieci podjęte zostały z przekroczeniem delegacji ustawowej. Żaden przepis, w tym cytowany wyżej art. 19 ust. 2 ustawy, nie upoważnia rady gminy do określenia warunków innych niż wynikają z przepisów prawa budowlanego i warunków technicznych budowy przyłącza. Budowa przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych wymaga, stosownie do art. 29a ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, z późn. zm.) Prawo budowlane, jedynie sporządzenia planu sytuacyjnego na kopii aktualnej mapy zasadniczej lub mapy jednostkowej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego. Przepisy prawa budowlanego odsyłają przy budowie przyłączy do ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków nie wprowadzają wymogu przedstawienia stanu prawnego nieruchomości, czy też tytułu prawnego do nieruchomości. Obowiązek taki nie wynika również z prawa budowlanego, bowiem budowa przyłączy nie wymaga pozwolenia na budowę.

Zapis § 29 ust. 2 Regulaminu przekracza delegację ustawową, z uwagi na brak podstaw prawnych do zobowiązania przedsiębiorstwa do przygotowania i udostępnienia wzoru wniosku o przyłączenie do sieci.

W § 31 ust. 1 badanej uchwały Rada określiła, że warunki przyłączenia do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej wydawane osobie ubiegającej się o przyłączenie do sieci mogą za zgodą tej osoby obejmować nie tylko zgodę na wybudowanie przyłącza wodociągowego i/lub kanalizacyjnego, ale również obowiązek wybudowania przez przyszłego odbiorcę, ze środków własnych urządzeń wodociągowych i/lub kanalizacyjnych. Stwierdzić należy, że postanowienie zawarte w § 31 ust. 1 dotyczące możliwości wybudowania przez przyszłego odbiorcę ze środków własnych urządzeń wodociągowych (kanalizacyjnych) faktycznie oznacza obowiązek wybudowania tych urządzeń. W myśl natomiast art. 15 ustawy realizację budowy i rozbudowy urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych jest obowiązane zapewnić przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

Ponadto w § 31 ust. 2 - 6 Regulaminu Rada uregulowała kwestie dotyczące zawarcia umowy, rodzaju umowy, formy umowy oraz postanowień, które powinny się w niej znaleźć. Regulowanie tych zagadnień w uchwale nie znajduje umocowania w przepisach obowiązującego prawa.

W § 34 uchwały Rada przyjęła, że w określonych w tym przepisie sytuacjach przedsiębiorstwo ma prawo odmówić przyłączenia nowego odbiorcy do istniejącej sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej. Powyższe pozostaje w sprzeczności z art. 15 ust. 4 ustawy, zgodnie z którym przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest zobowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o

przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19, oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług. W świetle regulacji ustawowych przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ma wyłącznie uprawnienie do wydania warunków technicznych przyłączenia do sieci, a następnie dokonania odbioru wykonanego przyłącza, co ma służyć sprawdzeniu zgodności stanu faktycznego z wydanymi warunkami. Są to jedyne uprawnienia przedsiębiorstwa, zaś z art. 15 ust. 4 ustawy wynika wyraźnie obowiązek przedsiębiorstwa przyłączenia do sieci nieruchomości, o ile zostały spełnione powyższe warunki. Gmina nie ma kompetencji do określenia przesłanek negatywnych, tzn. odmowy przyłączenia nieruchomości do sieci.

W § 44 Regulaminu Rada określiła przypadki, w których dostawca usług ma prawo ograniczyć lub wstrzymać świadczenie usług. Przypadki kiedy przedsiębiorstwo może odciąć dostawę wody lub zamknąć przyłącze kanalizacyjne zostały wyliczone w art. 8 ust. 1 ustawy. W powyższym przepisie uregulowany został zamknięty katalog sytuacji, w jakich przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może odciąć dostawę wody lub zamknąć przyłącze kanalizacyjne. Regulowanie tych zagadnień w Regulaminie jest działaniem bezprawnym, nie znajdującym umocowania w przepisach obowiązującego prawa (wyrok WSA w Poznaniu z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 425/13).

Na zakończenie należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, organy władzy publicznej, do których zaliczane są również organy jednostek samorządu terytorialnego, działają na podstawie i w granicach prawa. Powyższe oznacza, iż każde działanie władzy publicznej powinno znajdować uzasadnienie w przepisie aktu prawnego wyższego rzędu.

W sytuacji, w której opisane wyżej zapisy uchwały w sposób istotny narusza prawo, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego jest uzasadnione i należało orzec jak na wstępie.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90 – 434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

Wojewoda Łódzki

Zbigniew Rau

Do wiadomości:

Wójt Gminy Piątek.